

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4XObdo/5/2019
Identifikačné číslo spisu: 6414214084
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6414214084.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: U., nar. XX. XX. XXXX, bytom N., zast. Advokátska kancelária Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466 proti žalovanému: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 2 676,-eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10C/205/2014, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14Co/228/2017-171 zo dňa 19. 06. 2018, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar rade Hronom ako súd prvej inštancie rozsudkom, č. k. 10C/205/2014-103 zo dňa 17. 01. 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 676,-eur spolu s 5,05%-ným úrokom z omeškania ročne odo dňa 09. 12. 2014 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (1. výrok). Druhým výrokom žalobu vo zvyšku zamietol a treťou výrokovou vetou priznal žalobcovi plné právo na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol po tom, ako Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením, č. k. 14Co/852/2015-87 zo dňa 26. 09. 2016 zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie, č. k. 10C//205/2014-48 zo dňa 03. 06. 2015, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 676,-eur spolu s 8,15%-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 2 676,-eur od 09. 12. 2014 do zaplatenia, ako aj trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 358,10 eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti súdneho rozhodnutia, pod následkom výkonu rozhodnutia. Dôvodom zrušenia označeného prvoinštančného rozsudku odvolacím súdom bola absencia dôvodov, na základe ktorých súd prvej inštancie dospel k záveru, že uplatnený nárok žalobcu na bezdôvodné obohatenie je v celom rozsahu dôvodný bez toho, aby sa

vysporiadal s procesnou obranou žalovanej uplatnenou v konaní.

3. Prvoinštančný súd po vrátení veci na ďalšie konanie, v odôvodnení svojho nového rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2 676,-eur spolu s príslušným úrokom z omeškania vo výške 8,15% ročne, dôvodiac, že medzi ním a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahovala zákonné náležitosti, a preto má byť považovaná za bezúročnú a bezpoplatkovú. Tým, že žalobca zaplatil žalovanému oproti úveru poskytnutému v sume 4 500,-eur, sumu 7 176,-eur, žalovaný sa v rozsahu žalovanej čiastky obohatil na úkor žalobcu. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že Zmluva o úvere zo dňa 03. 05. 2012 je zmluvou spotrebiteľskou, napriek tomu, že žalobca je označený v kolónke obchodným menom a tiež ako bežná fyzická osoba-nepodnikateľ. Samotný takýto údaj nesvedčí o tom, že by žalobca pri uzatváraní zmluvy nemal postavenie spotrebiteľa, ako tvrdil žalovaný. Žalovaný nepreukázal ani neprodukoval žiadny prostriedok procesnej obrany za účelom preukázania svojich tvrdení o tom, že zmluva bola so žalobcom uzatvorená v rámci jeho podnikateľskej činnosti. Žalobca súdu predložil originál peňažného denníka za rozhodné obdobie, čím preukázal, že finančné prostriedky nepoužil na podnikateľskú činnosť, ale na rekonštrukciu rodinného domu. Súd pri posudzovaní úverovej zmluvy ďalej zistil, že v zmluve absentujú zákonné náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. i/ a j/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, konkrétne údaje týkajúce sa úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ tohto zákona sa preto úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného dôvodu súd žalobe na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2 676,-eur, ktorú žalobca zaplatil navyše oproti poskytnutému úveru 4 500,-eur, vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalovanú sumu v prospech žalobcu v zmysle § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Zároveň s poukazom na § 517 ods. 1, 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne od 09. 12. 2014, vzhľadom na to, že vo výzve na dobrovoľné plnenie bola určená lehota do 08. 12. 2014. V prevyšujúcej časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 8,15% žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa zásady úspechu v konaní s poukazom na § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“).

4. Na odvolanie žalovaného proti prvoinštančnému rozsudku Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) po preskúmaní veci v medziach ust. § 379 a § 380 C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), rozsudkom, č. k. 14Co/228/2017-171 zo dňa 19. 08. 2018 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

5. Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a dôvodov odvolania odvolací súd konštatoval, že nezistil vadu konania vytykanú v odvolaní, spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení. Podľa názoru odvolacieho súdu je prvoinštančný rozsudok odôvodnený v súlade s ust. § 220 ods. 2 C. s. p., je preskúmateľný a je z neho zrejmé, na základe čoho dospel súd prvej inštancie ku skutkovým záverom a k právnomu posúdeniu veci. Odvolateľ túto svoju odvolaciu námietku žiadnym konkrétnejším spôsobom nerozviadol, vytykal len, že sa súd nevysporiadal s argumentáciou žalovaného a nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu bez ďalšieho vysvetlenia. Odvolací súd k tomu uviedol, že súd prvej inštancie, aj keď stručne, ale uviedol podstatné námietky žalovaného, a to namietané postavenia žalobcu ako spotrebiteľa, ktorá okolnosť má zásadný význam pre ďalšie posúdenie prejednávanej veci. Súd prvej inštancie vo veci pokračoval podľa zrušujúceho uznesenia krajského súdu v tejto veci, doplnil dokazovanie ohľadne otázky posúdenia zmluvy o úvere, konkrétne, či táto spadá pod právny režim ochrany spotrebiteľa alebo či ide o absolútny záväzkový vzťah podľa Obchodného zákonníka, teda že úver bol poskytnutý za účelom podnikania aj na strane dlžníka. Odvolací súd odkázal na svoj predchádzajúci záver vyjadrený v zrušujúcom uznesení vo veci, sp. zn. 14Co/852/2015, kde sa dostatočne jasne vyjadril k otázke dvojakého označenia dlžníka. Pri opätovnom prejednávaní veci za účasti žalobcu, tento

preukázal, že uvedený úver nepoužil pri svojej podnikateľskej činnosti a na dôkaz predložil súdu peňažný denník z roku 2012, ako aj daňové priznanie, čím preukazoval, že poskytnutý úver vo výške 4 500,-eur sa nenachádza v jeho účtovných dokladoch a ani splátky na tento úver neboli plnené z podnikateľského účtu žalobcu. Pokiaľ teda existujú pochybnosti ohľadom dvojakeho označenia dlžníka, treba vychádzať zo zásady, že dôkazné bremeno na preukázanie nespotrebitel'ského charakteru zmluvy má dodávateľ, tento nespotrebitel'ský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne a takým spôsobom, ktorý nevzbudzuje dôvodné pochybnosti. V opačnom prípade treba uplatniť výklad podľa § 54 ods. 2 OZ, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebitel'ských zmlúv platí výklad priaznivejší pre spotrebitel'a.

6. Vo vzťahu k námietke premlčania odvolací súd uviedol, že túto námietku žalovaný vzniesol len v podanom odvolaní, v ktorom tvrdí, že nárok je premlčaný, pričom k premlčaniu došlo dňa 05. 11. 2014 a žalobca uplatnil svoj nárok až dňa 10. 12. 2014. Zmluva o úvere č. 603700941 bola medzi zmluvnými (aj sporovými) stranami uzavretá dňa 03. 05. 2012, kedy aj došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov žalobcovi zo strany žalovaného vo výške 4 500,-eur. Podľa splátkového kalendára žalobca plnil žalovanému splátkami vo výške po 1 196,-eur, prvá splátka bola zaplatená dňa 05. 06. 2012, následná splátka dňa 03. 08. 2012, nasledovala splátka dňa 12. 10. 2012, rovnako ďalšia splátka v ten istý deň, piata splátka bola uhradená dňa 05. 11. 2012 spolu so šiestou splátkou, spolu bolo zaplatených 7 176,-eur. K bezdôvodnému obohateniu teda začalo dochádzať bez ohľadu na vedomosť žalobcu od momentu, kedy bolo žalovanému splatené žalobcom viac, ako je suma peňažných prostriedkov poskytnutá žalobcovi, to znamená, odkedy splácaná suma začala prevyšovať poskytnutú istinu úveru 4 500,-eur. Ide teda o začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, ktorá je podľa § 107 ods. 2 C. s. p. 3-ročná. Objektívna premlčacia doba tak uplynula dňa 12. 10. 2015 ohľadne sumy 284,-eur a ohľadne zvyšnej sumy do sumy 2 676,-eur uplynula 3-ročná objektívna premlčacia doba dňa 05. 11. 2015. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto je v zmysle § 107 ods. 1 C. s. p. 2-ročná a začína plynúť od prvého dňa nasledujúceho po tom, ako sa žalobca skutočne, to znamená preukázane, dozvedel o tom, že sa žalovaný na jeho úkor obohatil a v akej výške k obohateniu došlo. Ako je zjavné zo spisu, subjektívna lehota v danom prípade začala plynúť od porady žalobcu so svojim právnym zástupcom dňa 04. 12. 2014. Z uvedeného je zrejmé, že žaloba bola podaná včas, to znamená v 3-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 2 OZ a tiež v 2-ročnej subjektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 OZ. Na základe uvedených skutočností odvolací súd vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným za nedôvodnú.

7. Námietku žalovaného spočívajúcu v tvrdení, že žalobca skutkovo nepreukázal možnosť uplatnenia 10-ročnej premlčacej doby, odvolací súd vyhodnotil za bezzákladnú, pretože v tejto veci sa žalobca žiadnym takýmto spôsobom nedomáhal svojho práva, nebolo preto dôvodné venovať sa prípadnej 10-ročnej premlčacej dobe, voči ktorej žalovaný vzniesol námietku.

8. Na základe uvedených skutočností odvolací súd vyhodnotil námietky vznesené žalovaným za nedôvodné, pričom iné námietky, ktoré by mohol odvolací súd posúdiť, žalovaný neuplatnil.

9. Odvolací súd ako vecne správny v súlade s § 255 ods. 1 C. s. p. potvrdil aj výrok o náhrade trov prvoinštančného konania, nakoľko rozhodnutia o trovách konania sú závislé od rozhodnutia vo veci samej.

10. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že žalovaný je povinný ich nahradiť v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštanície o výške trov konania podľa § 262 ods. 2 C. s. p.

11. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote dovolanie (č. l. 181 - 192), prípustnosť ktorého vyvodil z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/), súčasne je právna otázka rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne (písm. c/).

12. Žalovaný uviedol, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd [nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) z 29. mája 2013, sp. zn. I. ÚS 564/2012-48].

13. Žalovaný, poukazujúc na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „NS SR“), sp. zn. 1Cdo/67/2011, 5Cdo/121/2009, 3Cdo/169/2017, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5Co/433/2017, Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 6Co/430/2016 a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 7Co/250/2017, považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za také, ktoré je v rozpore s ustálenou judikatúrou. Namietol, že k bezdôvodnému obohateniu v predmetnej veci nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej a subjektívnej premlčacej lehote. Má za to, že žalobca sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení dňom uhradenia sumy nad rámec istiny, podľa nevyvrátiteľnej domnienky uvedenej v § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, a teda nárok žalobcu je premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe v celom rozsahu. Žalovaný dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a zaviazá žalobcu na náhradu trov konania.

14. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť, súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania (č. l. 207 - 230).

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), konajúca zamestnancom v súlade s ust. § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

16. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (1. júla 2016).

17. V danom prípade bolo konanie o zaplatenie 2 676,-eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia začaté pred 1. júlom 2016, a teda ešte podľa O. s. p. O žalobe žalobcu rozhodol súd prvej inštancie (po zrušení uznesení odvolacieho súdu) rozsudkom dňa 17. 01. 2017, následne, na odvolanie žalovaného rozhodol odvolací súd (potvrdzujúcim) rozsudkom

dňa 19. 06. 2018, a teda v oboch prípadoch už podľa C. s. p. Dovolanie žalovaného bolo podané tiež podľa C. s. p. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol C. s. p. ako nový civilný procesný kódex v porovnaní

s predchádzajúcou právnou úpravou v O. s. p., je potrebné dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie a ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§§ 431 až 435 C. s. p.), a to v nadväznosti na konkrétne dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania, resp. predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť prieskumu jeho vecnej správnosti v dovolacom konaní.

18. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

19. Podľa 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (ods. 2).

20. Pre úspešnosť dovolania pre riešenie právnej otázky podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ C. s. p. musí dovolateľ vymedziť dovolací dôvod spôsobom upraveným v § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., teda tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

21. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 C. s. p. nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p.

Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.).

22. Podľa § 447 písm. f/ C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

23. V zmysle citovaných ustanovení na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať dovolaním, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení §§ 420 alebo § 421 C. s. p. a musia byť splnené podmienky dovolacieho konania, okrem iného, aby dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolanie a aby dôvody dovolania boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 C. s. p.

24. Uplatnenie dovolacích dôvodov je plne v dispozícii účastníkov konania (sporových strán). Zákon

kladie na ich vymedzenie prísne kvalitatívne nároky, čo súvisí aj s požiadavkou povinného zastúpenia. V preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený advokátom prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p.

25. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., musí dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú dovolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, musí vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a musí uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Pre posúdenie procesnej situácie, v ktorej je prípustné dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., má význam obsah pojmu „právna otázka“, t. j. ako dovolateľ právnu otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Môže ísť o otázku buď hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., je charakteristický odklon jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu o situáciu, kedy sa už rozhodovanie v senátoch dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, avšak odvolací súd sa svojim rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.“, pričom dovolateľ je povinný ním tvrdený odklon v dovolaní preukázať. Zároveň ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., musí dovolateľ špecifikovať rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu s uvedením konkrétnych rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých je právna otázka rozhodujúca pre posudzovanú vec riešená rozdielne. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu.

26. V preskúmvanej veci dovolateľ podal dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzoval z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. Vo vzťahu k uvedenému najvyšší súd konštatuje, že dovolanie žalovaného nespĺňa požiadavky podľa ustanovenia § 432 ods. 2 C. s. p., nakoľko z obsahu dovolania nevyplýva vymedzenie právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu ani označenie judikatúry dovolacieho súdu, ktorá tvorí jeho ustálenú rozhodovaciu prax, od ktorej sa podľa dovolateľa odvolací súd pri riešení vymedzenej právnej otázky odklonil, resp. označenie judikatúry dovolacieho súdu, v ktorej je vymedzená právna otázka rozhodovaná rozdielne. Len samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 C. s. p.

27. Pokiaľ dovolateľ namietal odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí odvolacích súdov a rozdielnu rozhodovaciu prax odvolacích súdov, najvyšší súd zdôrazňuje, že zákon viaže prípustnosť dovolania v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p. v písm. a/ a c/ výlučne na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, argumentácia inými rozhodnutiami môže byť relevantná ako podporná argumentácia pri odôvodňovaní dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., avšak nemôže byť spôsobilá vyvolať dovolací prieskum právnych záverov odvolacieho súdu vo veciach, v ktorých dovolateľ odvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ C. s. p.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že v podmienkach danej veci k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. nedošlo, keďže dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. f/ C. s. p. bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutých rozhodnutí.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.